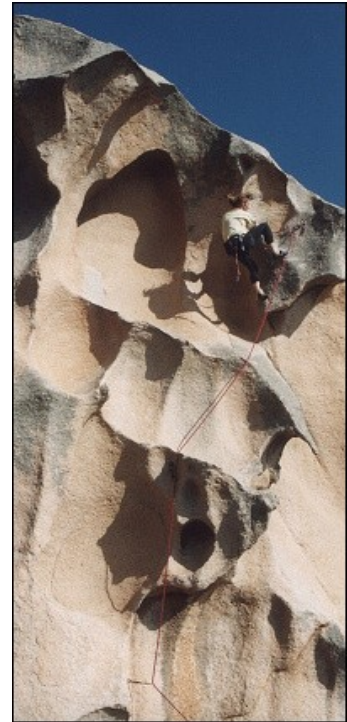

Korsika

ostrov zaslíbený nejen pro horolezce

Rozmanitost ostrova co se týká krajiny a sportovního vyžití je opravdu veliká. V jeden jediný den zde můžete stihnout túru v nádherných horách ve výškách kolem 2,5tisíce metrů, kde se budete brodit po kolena ve sněhu a pak si sjet k moři, kde si na fantastických plážích užijete koupání v průzračném moři. Nebo si užít pěkného lezení, kanyoningu, horské i silniční cyklistiky, potápění a spoustu dalšího.

Na Korsice je více skalkařských oblastí, které stojí za to navštívit. Nedosahují sice takových kvalit a velikostí ve srovnání s jinými oblastmi na pevnině, ale upoutají svým prostředím, ve kterém se nacházejí: např. Roccapina, která je proslavená nejfotogeničtější cestou Korsiky; cestou „Přes chobot“, a která se rozprostírá v malebném zálivu s písčnou pláží. Odjištěných cest je zde málo, ale kdo má rád bouldering, tak se tady vyřádí na žulových šutrech různých tvarů, a o fotografování ani nemluví. Uprostřed ostrova (u města Corte) se nachází žulová oblast Gorges de Restonica, která je druhou nejvýznamnější oblastí po Col de Bavella.

Trochu víc bych představil nejvýznamnější horolezeckou a turistickou oblast Korsiky:

pohoří Bavella

Přístup: pohořím, přes sedlo Col de Bavella (1243m), prochází spojovací silnice mezi městy Solenzara a Zonza.

Snad nejrozmanitější místo na Korsice. Člověk si zde může vybrat to, na co má zrovna chuť. Lezení jak sportovní, tak horské, v délkách od několika metrů po stovky metrů. Túry v krásném divokém prostředí. Sjíždění říček v super tobogánech. Svým charakterem si Bavella od místních lezců vysloužila přívlastek Dolomity Korsiky. Podobně jako v Dolomitech, nachází se zde vše: od boulderů přes osamocené věže až k celé plejádě velkých stěn. Pouze měřítko je jaksi poloviční. Přímo v sedle kousek od silnice je množství skal se sportovními cestami od 3 do 7c, s výškou 8-30 metrů. A v okruhu několika kilometrů množství horských výstupů v zajištěných i nezajištěných cestách. V podstatě platí, že se vzrůstající časovou náročností nástupu k vybranému útvaru ubývá jištění i lezců.

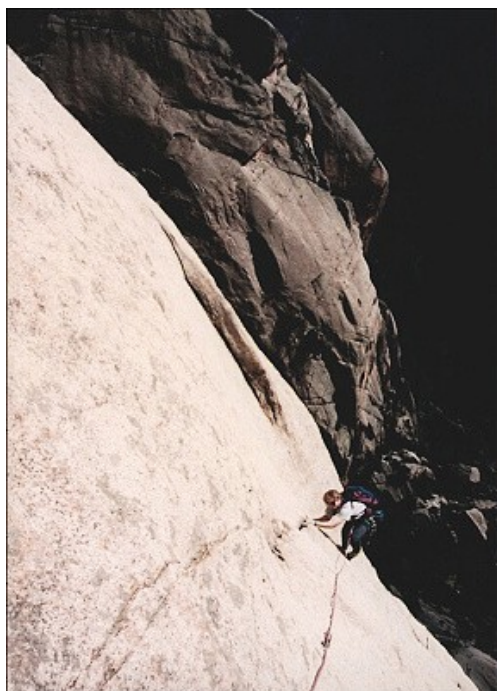
Centrem oblasti je sedlo Col de Bavella. Zde můžete zaparkovat auto a ubytovat se v některém z množství

dřevěných srubů a chat tvořících vesničku Village di Bavella. Zde nabízí občerstvení několik stylových hospůdek a rovněž zde najdete například přístavací plochu pro vrtulník. V žádném případě však nečekejte něco, na co jste zvyklí z Alp! Kromě výše popsaného není široko daleko v okolí mimo fantastických žulových věží, hřebenů a stěn nic. To vše jako by přirozeně a s citem dokreslovalo zvláštní kolorit tohoto člověkem nedotčeného koutu. Nejbližší vesničku (Zonza) najdete 9 km dál na jihozápad.

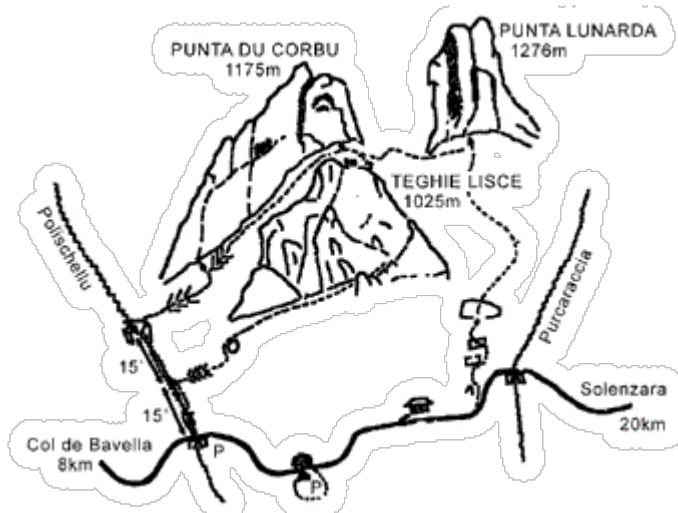
My jsme měli v plánu navštívit jak krátké cesty v okolí sedla, tak především podniknout některý z výstupů v horské skupině Polischellu (část pohoří Bavella). Neměli jsme přesné informace o poloze této horské skupiny, ale když jsme z dálky uviděli ty úžasné stěny, hned nám bylo jasné, že to je to místo, kam máme namířeno. Hladké plotny, kde jsou nádherné rajbasy, úzké i široké spáry, které přecházejí do komínů, stěny a převisy s dírami a jako krajkou olemovanými okraji.

Je to místo především pro sportovní lezce. Stěny se zvedají do výše 150 až 370 metrů. Obtížnost výstupů se zde pohybuje od 6c do 8b, cesty jsou osazeny nýty, orientace stěn na jihovýchod. K nástupům se dostanete trochu komplikovanou cestou od mostu přes říčku Polishellu (popis níže).

Tady jsme podnikli dva výstupy stěnou Punta du Corbu, které nám bohatě splnily naše očekávání. První cesta - „Le Dos d'Elephant“, 280m, klasifikace 6b+. Krásné lezení v kompaktní skále, ve spodní části přes sokolíky a převísky. Pátou délkou jsme se ze stěny dostali na mohutnou oblou hranu a před námi se otevřel pohled na obrovské hladké plotny táhnoucí se až k vrcholu. Tyto krásné rajbasy narušovaly jen vyčnívající očka nýtů určující směr dalšího postupu. Byli jsme překvapeni, co všechno si zde můžeme dovolit a docela klidně lézt, i když nýty zůstávaly dost hluboko pod nohama. Druhou cestou byla - „JEEF“, 400m, klasifikace 7a+ (povinné lezení 6b). Cesta je od bratrů Petitovců, kterými je označována za skvělou a báječnou. A skutečně. Pěkné stěnové lezení přes plotny, kouty, převísky a

nějakou tu spárku. Po žluté žule, na některých místech zformované do zajímavých struktur. Po desíti délkách s možností pohodlného návratu cestou „Le Dos d'Elephant“. Dáváme za pravdu tomu, že s něčím podobným se v Evropě jen těžko setkáme.

Přístup k Punta du Corbu:

vlevo od mostu přes potok Polischeu začíná dobře prošlapaná stezka, která jde vysoko vlevo (ve směru proti proudu potoka) nad kaskádami. V některých místech schází ke kaskádám a pak opět stoupá. Takto se dojde až ke 13. kaskádě (ideální je turistický průvodce Korsiky, kde je cesta kaskádami popsána a kaskády vyobrazeny a očíslovány). Před 13. kaskádou přejdeme potok na pravý břeh (ve směru proti proudu). Na pravém břehu je černá skalní stěna. Po úzké skalní římse za keřiky je značená stezka mužíky (zpočátku špatně značeno). Vylezeme po římse a plotnách nad potok a pak

přímo nahoru vyschlým kamenným korytem po mužících k již viditelné stěně Punta di Corbu (2hod). Ještě pozor: za každou cenu se držet mužíků. Nemá cenu zkoušet se probíjet makii a skalami bez cesty značené mužíky.

Pro pohoří Bavella se dá sehnat několik průvodců různé kvality (prodejny knih a někde i v trafikách).

Nejvhodnějším obdobím k návštěvě je květen a červen. Turistická sezona ještě nezačala a počasí je stabilní. Květen je ale dost větrný.

Pokud se zrovna nechcete pohybovat ve vertikálách, můžete se spouštět ve dvou říčkách, které stékají z horské skupiny Polischellu, a které mají ideální podmínky pro „kaňoning“. V období, v kterém jsme navštívili Korsiku (přelom března a dubna) byla ale voda v říčkách dost ledová, a tak jsme se vyřídili jen na dvou tobogánech říčky Polischellu.

MAPKA říčky Purcaraccia v Polischellu: začátek ve výšce 779m, konec ve 489m u mostu Pont du Purcaraccia, přes který vede hlavní přístupová silnice do pohoří:

